

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

(6) לקמן פ"א. (7) מ"ק כ': שמות פ"א. (8) ג"ז שם. (9) מ"ק כו. פנהדרין מו: [שם קנב].

גליון הש"ס

נפ' אבילות העלמא חב"ד ע"י פ"ט ו' ע"א מופ' ד"ה אמר:

מוסף רש"י

חזן ממוזגת הכוס כו'. כל שהו דברים על קירוב וזיהו ומכאן לדי הרגל דבר (קטן ס"א). באפה. דלחמך כשהיא אלה (חז"ק ב). עד שיסתם הגולל. גולל הוא הדק המתן על הארון לנסות ואותן שדשעת קרי לכו דופק (פנהדרין מו:).

ה"ק כו'. כלומר כי קאמר וכן אהוה ישן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים קאמר ולעולם הך בשלל בעל קאי: קילא ליה. לעבור עליה מנדה דלאצילות לא מהימנת ליה והנדה מהימנת ליה: מלאכות שהאשה עושה לבעלה. לקמן מני לכו בפרק אע"פ: חזן ממוזגת הכוס. להשיט לו: והלעט המטה והרחלם פניו כו'. שדך קירוב וזיהו הן ובאין לדי הרגל דבר: אין אדם רשאי לכופ לכה אס. אסו. צימני אצלה כשמת אביה או אמה: פוקסת. מעצרת שרק על פניה: מוזהם לו. ולא חיישין להרגל דבר אלמא אצילות חמירא ליה: כלן באצילות ידיה. לעולם אצילות קילא ליה מנדה והני מתניתא הכי מתרנן הא דקתני לעיל הוא ישן בין הנשים כו' באצילות ידיה והך דקתני מוזהם לו כו' באצילות ידיה קאי דקתני אין אדם רשאי לכופ כו' אלמא באצילות ידיה קיימין שאינה רואה לנחול ולפקוס והיינו טעמא דמוזהם דאס יתגבר יצרו עליו כיון דאצילות ידיה הוא אינה שומעת לו: והא אביו של חתן או אמה של בלה קתני כי לאבילות ידיה והתניא^ו מי שמת חמיו או חמותו יאינו יכול לכופי את אשתו להיות כוחלת ולהיות פוקסת אלא כופה מטתו ונוהג עמה אבילות וכן היא שמת חמיה או חמותה אינה רשאה להיות כוחלת ולהיות פוקסת אלא כופה מטתה ונוהגת עמו אבילות תני באבילות ידיה הוא ישן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים הא וכן קתני כי קתני איחול ואפירכוס והא עמו קתני מאי לאו עמו במטה לא עמו בבית^ו וכדאמר ליה רב לחייא בריה דבאפה נוהג אבילותא דלא באפה לא תנהוג אבילותא רב אשי אמר מי קדמית אבילותא דהכא לאבילותא דעלמא^ו אבילותא דעלמא חב"ד אבילות דהכא כיון דאקילו רבנן אתי לולוליה ביה מאי קולא אילימא דקתני בועל בעילת מצוה ופורש התם משום דלא חל עליו אבילותא אי לרבי אליעזר^ו עד שיצא מפתח הבית אי לרבי יהושע עד שיסתם הגולל אלא דקתני נוהג שבעת ימי המשתה ואח"כ נוהג שבעת ימי אבילות אמר רב^ו בין כך ובין כך לא יבעול לא בערב שבת ולא במוצ"ש בשלמא בערב שבת משום חבורה אלא במוצאי שבת אמאי לא אמר רבי זירא משום

ההצעת המטה. נראה לר"י דהצעת המטה להכא היינו פריסת סדינין שהוא דבר של חיבה אבל הצעת כרים וכסמות שאינן דברים של חיבה שרי לגדה והציא ראייה מדמתן כפ' אע"פ (לקמן טו:) הכינה לו ג' שפחות אינה מצעת לו המטה ואינה עושה בלמך ארבע יושבת בקתדרה וחמירין בגמרא אע"פ שאמרו ד' יושבת בקתדרה אבל מוזהגת לו כוס ומצעת לו המטה ומרחלת לו פניו ודיו ורגליו ופי' בקונטרס דהא דתנא ג' אינה מצעת לו המטה היינו הצעת כרים וכסמות דהוי דבר שיש טורח אבל מצעת לו המטה היינו פריסת סדין ולנדין דמילי דחיבה נינהו שמתכזב עליו ואין זו טורח וההיא הצעה של חיבה נראה דדוקא אסור וכן משמע דמוזגת כזדי מוזהגת כוס והרחלת פניו דיו ורגליו כי התם מיהו לפרסי דל"ג צמשה אלא ואינה מצעת המטה ול"ג לו ובגמרא גרסין לו אין ראייה משם שיהו מרי גוויי הצעה דמתני' איירי בהצעת שאל מטות ובגמרא איירי בהצעת מטה לבעלה לכו: פוקסת. פ"ה מעצרת שרק על פניה ואין נראה דאמר כפ"צ לקמן (דף טו.) לא שרק ולא פירכוס משמע דמרי מילי נינהו דפוקסת להכא היינו פירכוס כדאמר^ו כמתוך כי קתני איחול ואפירכוס ובשילהי המנעיב (שם נה.) קתני פוקסת ומעצרת שרק על פניה ולקמן כפ"צ פ"ה פירכוס קליעת שער וקשה לר"י דבשילהי המנעיב (שם נד:) וסו קתני גודלת פוקסת גלל נראה דלחד מתיקוני נשים הוא: ומי שאני בין אבילות ידיה אבילות ידיה. תימה דללאו מילתא דרב יוסף הוי מני למיפרכי צרייתא שהדין וי"ל דאי לאו הוה מילתא דרב יוסף הוה מפלגינן בין שעת חופה לשלל צעת חופה דצעת חופה יצרו תוקפו אע"ג דבעל אבל לרב יוסף לא מני לפלוגי צהכי דהא צבעל חשיב ליה כחשמו ישנה דלפי' צעת חופה אשמו ישנה עמו צנדה ובאצילות ידיה ופילוי הכי באצילות ידיה קתני הוא ישן בין הנשים ולהכי פריך שפיר ולרשב"א נראה דאי לאו דרב יוסף לא הוה קשה מידי

יג א מ"י פ"ה מהל' אסורי ביאה הל' ע' סמך לארון קאי טושיע יו"ד פ"י קלף פני' י: י"ד ב (ומ"י פ"ב מהל' אכל) אכל סמך עשין ב עושיע שם פ"י שם פני' ה: פ"ב ב (ומ"י פ"ב מהל' אכל הל' ה) [עושיע שם פ"י שם עשין ע"י ו' וס' שאל פני' י: פני' י: פ"ד מ"י פ"ב שם הל' ה' סמך שם טושיע יו"ד פ"י שם פני' ו: י"ה מ"י פ"י מהל' אשיות הל' ד' טושיע אשיות פ"י שם פני' ו:]

תוספות ר"ד

לפי"מא דאבילות קילא [ליה] מנדה דהא בונה [אינה] צריכה שימור אס בעל ואבילות (לא) מצריכה שימור אע"פ שבעל. והא ארי"ב א"ר פסח כל מלאכות שהאשה עושה לבעלה נדה עושה לבעלה חזן ממוזגת הכוס והצעת המטה והרחלת פניו דיו ורגליו ואילו גבי אבילות תניא אע"פ שאמרו אין אדם רשאי לכופ את אשתו לא להיות כוחלת ולא להיות פוקסת באמת אמרו מוזהגת לו הכוס ומצעת לו המטה ורוחצת פניו ידיו ורגליו ומסיק ר"א מי קא מדימי אבילות דהכא אבילות דעלמא. אבילות דעלמא חמירא ליה ולא אחי לולוליה בה. אבל אבילות דהכא כיון דאקילו בה רבנן אתי לולוליה בה ומאי קילאת דקתני נוהג ימי המשתה ואח"כ נוהג ימי אבילות: תניא מי שמת חמיו או חמותו אינו רשאי לכופ את אשתו להיות פוקסת אבל כופה מטתו ונוהג עמה אבילות ודוקא בפניה אבל שלא בפניה לא. כדא"ל רב לחייא בריה דאבה נוהג אבילות שלא באפה לא תנהוג אבילות:

דעמו ועמה דקתני צרייתא לאו עמו צמטה אלא עמה צבית אבל לרב יוסף באצילות ידיה אשתו ישנה עמו א"כ הא דקתני נוהג עמה אצילות היינו עמה צמטה דמיה דהכא באצילות ידיה הוא ישן אינו מגיה הצרייתא אלא מפרש דעמו דקתני צרייתא דהכי הוא ופריך והא עמו קתני מאי לאו עמו צמטה פ"י דומיא דעמה ומשני לא עמו צבית כדא"ל רב כו': עד שיסתם הגולל. בכמה מקומות פ"י רש"י דגולל הו' כסוי ארון ודופק היינו קרשים שבנידי הארון ונקרא דופק על שם שהגולל דופק עליו וכעין זה פ"י בערוך וקשה לר"ת דלמר בפרק מי שמתו (נכרות יט: ושם) מדלגין היינו על גבי ארונות ואין היו מדלגין והלא הגולל והדופק מטמא צאהל כדאמרין בערוך והרוטב (חולין קט: ושם) ועוד דבפרק צהמה המקשה (שם עב.) דריש על פני השדה לרבות גולל ודופק ולפ"ה הלא ארון אינו על פני השדה ואומר ה"ר דוד מנצינבורק כי לפרש"י [דריש] לרבות גולל ודופק שפירש דלא מרבינן מעל פני השדה דמטמא אלא כשפירש אבל צעוד שהוא טמון בעל אגב קרקע ולא מטמא צוהאל והשתא אחי נמי שפיר ההיא דמדלגים היינו על גבי ארונות ועוד י"מ אע"ג דגולל מטמא צאהל מ"מ יכולין דלג ולטמאות עלמס בגולל דתניא נמס' שמחות (פ"ד) כל טומאה שאין מיר מגלה עליה אין בהן מוחזר עליה ואר"ת דמשושת היא דהא רביעית דס אין מיר מגלה עליה כדתנן במיר (דף נד.) ושם) וכזה מוחזר עליה ועוד הקשה דמניא בעירובין (דף טו:) כל דבר שיש בו רוח חיים אין עושין ממנו לא גולל לקבני כו' ולפ"ה וכי דרך לעשות כסוי ארון מצעלי חיים יש לומר אע"ג דאין דרך לעשות כסוי ארון מצעלי חיים מכל מקום כמה דברים אשכחן דלא שכיח ומיירי בהן הש"ס לדרוש ולקבל שכר כדאמרין בפרק המקשה (חולין ע.) בלעתו חולדה והואילתו והכניסתו והקיאתו וי"ל מחליו מהו הדציק שני רחמים וי"ל מזה לזה מהו אף על פי שלא יבא לעולם ואר"ת מפרש דגולל היינו מצבה שהיא אבן גדולה ולשון גולל שייך על האבן כדכתיב וגללו את האבן (בראשית טו) ודופק הן שמי צביתם אהם לראשה ואחת לרגלה של מצבה ופועמים כשאין המצבה מומונת מעמידין שם צביתה או דבר אחר לסימן ובההיא דמדלגין לא היה שם מצבה ומממת המת לא היו מייטמאין דרוב ארונות יש בהן פותח טפה ולא תקשה לר' יהושע מאימת חל אצילות כשאין שם מצבה ד"ל דכי מהדרי אפיהו דקוצרין כדאמרין במועד קטן (דף נב.) דהנהו דלא אולי בתר שכחא מני מהדרי אפיהו וקשה לר"י על פירוש רבינו תם דמניא כנוספתא דלאילות בפרק ד' אמר רבי יהודה שמי אצנים גדולות של

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

זה גודל. פי' בקונטרס לענין זה יד למרוע וזין נראה דאם כן הוה ליה למימר זה בזה ועוד דאפילו לא מחלק מלי משוי על בזה שהוא קצר מכולם ונראה דלענין קמינה קאמר כדמין (מנחות דף יא.) מוחק גדול מלמעלה אבל בידו אחרת לא יוכל לעשות דבעינן עבודה זמיין:

מהו לבקור בתחלה בשבת. אף על גב דתקנו שמהל בתולה נשאת ברביעי מכל מקום אם אירע לו שלא בעל כליל חמישי לא חיובו חכמים להמתין עד יום חמישי אחר או עד יום ז' להכי בעי אם מותר לבעול בשבת אם לאו אע"ג דתניא לעיל ומפרישו מן חוק הבלה לילי שבת תחלה מפני שהוא עושה חצורה ותניא נמי בארץ דרייתא בין כך ובין כך לא יבעול לא בערב שבת ולא כו' פי' בקונטרס דלא הוה ידע לה א"י ידע לה ובעי היכי הלכתא דאיכא לנימיר דפליגי בה ר' יהודה ור"ש ומיהו על כרחך נראה דלא ידע דברייתא דחיישינן שמה ישחוט בן עוף דאי הוה ידע לה מלי קמיבעיא ליה הא בהא לא פליגי ר' יהודה ור"ש והא דלא פשיט מניה לבסוף משום דמשמח מלי דפליגי עליה: **דמיפקד פקיד או חבורי מיחבר.** טעמא דחצורה לא כפרש"י דפירש כפרק שמונה שרצים (שבת קו:) דחייב משום לובע גבי ח' שרצים דמתא חסד נגדו דא"ש פליגי עלה וקשה לר"י דבאלו טריטיות (חולין מו:) שזמנתא דריחא תניא ושאך שקליים ורמשים עד שיכל מהם דם והשתא חסד מאי לובע איכא הא לית להו עור וה"כ מאי לובע איכא בזהך חצורה וכן גבי חצורה דמילה לא שייך לבעיה ועוד דעל כרחך לשמואל איכא טעמא אחרתא דכפרק כלל גדול (שבת עה. עב.) קאמר דשוחט לא מחייב משום לובע אלא משום

יניח אצבעו. שהיא שפוייה כיד: מ"ט. כלומר צמיח דמות כיתדות: **אי נימא דמחלקן.** שמהולקות זו מזו ואין ממוזרות יחד: **הדא הדא למילתיה.** קושיא היא. כל אחת יש בה לורך ואף בצורכי גבוה: **זו וזו.** מן הקטנה מודדין זרת של חושן: **זו קמינה.** מהלכע שאלה הקטנה ממחילין לקמון חופה שלש

יניח אצבעו באזניו והיינו דאמר ר' אלעזר מפני מה אצבעותיו של אדם דומות ליתדות מאי טעמא אילימא משום דמחלקן כל הדא וחדא למילתיה עבידא דאמר מר ב"ז וזרת זו קמינה זו אמרה זו אצבע זה גודל אלא מה מעם משופות כיתדות שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון יניח אצבעותיו באזניו תנא דבי רבי ישמעאל מפני מה אוון כולה קשה והאליה רכה שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון יכופ אליו לתוכה ת"ד. א"ל ישמיע אדם לאזניו דברים בטלים מפני שהן נכוות תחלה לאיברים איבעיא להו מהו לבעול בתחלה בשבת דם מיפקד פקיד או חבורי מיחבר ואם תימצי לומר דם מיפקד פקיד לדם הוא צריך ושרי או דלמא לפרהו הוא צריך ואסיר ואם תימצי לומר לדם הוא צריך ופתח ממילא קאתי הלכה כר"ש. דאמר דבר שאין מתכוין מותר. או הלכה כרבי יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור ואם תימצי לומר הלכה כר' יהודה מקלקל הוא אצל הפתח או מתקן הוא אצל הפתח איכא דאמרי ואם תימצי לומר דם חבורי מיחבר לדם הוא צריך ואסור או דלמא להנאת עצמו הוא צריך ושרי ואם תימצי לומר להנאת עצמו הוא צריך ודם ממילא קאתי הלכה כרבי יהודה או הלכה כר"ש ואם תימצי לומר הלכה כר' יהודה מקלקל בחבורה או מתקן בחבורה הוא ואם תימצי לומר מקלקל בחבורה הוא במקלקל הלכה כרבי יהודה או

(א) מנחות יא. (ב) זמן ד"ה ויטא פ"ד. (ג) ביצה כג. (ד) שבת מא: ושי"ג. (ה) דף ג. (ו) ושי"ט מוס' בצורות כד: ד"ה וי"ט. (ז) למא שם האי לימא.

גליון הש"ס
גב' או הלכה כר' ראב"ד
דשא"ס אב"ד. ע"י פסקים
כה ע"כ מ"ה לא לפשר:

לענין רש"י
אגוישידי"ש
[אגוישידי"ש]. מתורגמן.

מוסף רש"י
זו דרת. אצבע קטנה
ממנה מחיל הית, וי"מ
למח' חסן זרת ארבה
(מנחות יא.) זו קמיצה.
ממנה מחיל הקונה,
מחיו אצבע שאלה הקטנה
(שם.) זו אמרה. ממנה
מודדין כל אמות הבנין
והבלים לפי שהיא ארוכה
מכולן, ושרי אמות היו
כשזון הכריה, שמי מקלות
שזן אמה ויבטן מודדין
אמות הבנין ואותן מקלות
נמדדו באמה אצבע שהוא
ארץ (שם.) זו אצבע.
לשכל הכין אצבע בנס
(שם.) זו גודל. לכהנות
דמוציע (שם.) דבר שאין
מחייב מותר. והאי
להגאת עלמו קא מכין
(האורה ח"ב סי' ב. הפרדס
עמ' דז.)

יניח ואף אין פתח נפתח הלכך לאו פסיק רישיה ולא ימות הוא: **ואת"ל הלכה כרבי יהודה.** אכתי איכא למיבעי דקיימא לן (שבת ד' קז.) כי אמר רבי יהודה במתקן אבל במקלקל אינה מלאכה ויש לשאל על פתח זה אם תקון הוא אכלה או קלקול הוא אכלה שהתולה חשונה מן הבעולה: **ואת"ל מקלקל הוא ל"ג.** דאי מקלקל לדברי הכל מותר שאין לך מקלקל חייב אלא חובל ומבעיר אליבא דרבי שמעון והכא לאו חובל הוא דהא באת"ל דם מיפקד פקיד בעל לה ואיל: **ודם ממילא קא הוי.** הוא אינו מתכוין להוציא אבל הוא יוצא וממלאת חצורה נעשית שלא בזיונה: **הלכה כרבי יהודה.** דדבר שאינו מתכוין ושמתא מתקון הוא ואסור: **או הלכה כר"ש.** דדבר שאין מתכוין מותר: **ואם תימצי לומר הלכה כרבי יהודה.** קלוקול הוא ומותר או תקון הוא ואסור ואפי' אם קלוקול הוא יש למאן דאסור אם דדבר שאין מתכוין סבירא לן כרבי יהודה ובמקלקל בחצורה סבירא לן כר"ש דמחייב דאמרינן כל המקלקלן פטורין חוץ מחובל ומבעיר ואוקימנא כר"ש בפרק האורג (שבת קז.): **הלכה כרבי יהודה במקלקל.** ומותר דכי אמר רבי יהודה דבר שאין מתכוין אסור במתקן אבל במקלקל לא אמר:

נטילת נשמה אלא טעמא דחצורה הוי משום נטילת נשמה דקאמר שמואל חסד ורבי דאמר חסד משום לובע אף משום לובע קאמר ונטילת נשמה אין לפרש דטעמא משום הכחשה שמהלשו ונטול קאת נשמתו דהכא אין לרין לחלשות האשה ומיהו איסורא דקאמר הכא איכא למימר דהויא דרבנן אבל גבי מילה משמע דאיכא איסורא דאורייתא שזולאת דם דאמרינן בפרק ר' אלעזר (שם קג:) האי אומנא דלא מייך סכתא הוה ומעברינן ליה פשיטא מדקא ממללין שבת עליה מהו דמימיר דם מיפקד פקיד קמ"ל דחצורי מיחבר וחי הוה משום החלשה ליכא חילול שבת דהויא מלאכה שאין לריכה לגופה דאין לורך להחליש התינוק ונראה לר"ת לפרש דהזולאת דם חשיבה נטילת נשמה כי הדם הוא הנפש וכשנטול מקלתו נטול מקנת נשמה וקשה לר"י דאמרי' בפרק כלל גדול (שם עה. עב.) גבי הניד חלוון והפועלו ולחייב נמי משום נטילת נשמה ומשוי מתעסק הוא אלא נטילת נשמה דכל כמה דלית ביה נשמה טפי ניחא ליה כו' ולפי זה אפילו הוה חי גמור הרי יש כאן נטילת נשמה ואומר ר"ת כי דם חלוון שזובעין בו הוא מיפקד פקיד ועל אותו אינו חייב משום נטילת נשמה ועל שאר הדם שמוזבר חשיב ליה מתעסק:

לדם הוא צריך ושרי. וא"ת והא פסיק רישיה הוא לענין הפתח וי"ל שכול להוציא הדם בלא עשיית הפתח פי' ר"ת שצריך להוציא הדם על חצורי מיחבר אי לדם הוא צריך ואסור אף על גב דהויא מלאכה שאינה לריכה לגופה דשריא במקום זערא גבי מורסא הכא גבי מנהו אסור ולקמן נפרש הא דפרין ממיס מורסא לפירושו ור"י מפרש לדם הוא צריך שצריך לראות אם היא בתולה: **אם תימצי לומר הלכה כרבי יהודה מקלקל הוא אצל הפתח ושרי.** פי' דרבי יהודה אית ליה דמקלקל בחצורה פטור אף על גב דפטור אבל אסור מיהו הכא מותר לכתחלה משום דאיכא תרמי מקלקל בחצורה ודבר שאינו מתכוין וקשה דבגריה אסור ר' יהודה אע"ג דאיכא תרמי דאין ומקלקל נמי הוי כדאמרינן בשילהי פ"ק דהגיגה (דף י.) דמוקי הך דחופר גומא ואין לרין אלא לעפרה דפטור אפי' כר' יהודה דמחייב מלאכה שאינה לריכה לגופה וטעמא דפטור דמקלקל הוי ובפרק י"ט (ביצה גז.) אסור רבי יהודה קירוד אף על גב דאין מתכוין ומקלקל יש לומר דהכא שרי טפי משום דאיכא נמי מנהו א"י שלא במקום מנהו נמי היכא דאיכא תרמי שרי ובגין חרין יש להעמיד כגון שאינו מקלקל לגמרי אלא מתקן קאת דמשוי גומות מזד אחד ובגין קירוד נמי במה שמוציא דם מיקל לבהמה קאת כמו דם הקוה"ס: **את"ל הלכה כרבי יהודה מקלקל בחבורה הוא כו.** משמע דאי הלכה כרבי שמעון שרי אפילו הוא מתקן כיון דאין מתכוין וקשה דבשילהי פרק ספק אכל (כריתות יז. עב.) אומר רבי שמעון והאל ומקלקל בחצורה חייב מתעסק נמי חייב ומאי שגא דאין מתכוין פטור רבי שמעון בחצורה טפי ממתעסק וי"ל דמתעסק שמתכוין למלאכה לא מיפטר בשבת אלא משום דאין זה מלאכת מחשבת ומשום הכי חייב רבי שמעון מתעסק בחצורה כמו מקלקל בחצורה דמחייב רבי שמעון אע"ג דאין זה מלאכת מחשבת ולהכי תלין ליה במקלקל

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות ו.

עין משפט
נר מצוה

כא א וטוע' א"ח סימן
שב פת"י יח:
כב ב ג מ"י פ"ה מהל'
אסורי ביאה הל' יח
יע ומנ' לאוין קול' (וטוע'
א"ע' סימן סג סוף א'
וטוע' ר"ד סימן קנ"ג
סוף פ' ה):

במקלן משום דטעם שיהא דפטורין בשאר מלאכות שבת הוי משום דבעינן מלאכת מחשבת אבל שאינו מתכוין כלל למלאכה לא משום דבעינן מלאכת מחשבת מיפטר דהא בשאר מקומות נמי מיפטר אין מתכוין כגון גבי כלאים דמוכרי כמות מוכרין פ"ד ובלגד אלא יתכוין כו' (נלאים כ"ה) וזמן נמי נזיר חופף ומפספס כו' (נזיר דף מ"ג).

האי מסוכרייתא דנויותא אסור להרוקה כו'. פירש בקונטרס וכן ר"ח ובערוך (שם) צמד לינא ולן בקדר מנאים ואמוראים דלסור משום סמיטה וקשה לר"ח דהא סמיטה משום ליבון ולא שייכא בשאר משקים דכל דבר המלנך את זולעו כגון יין ושכר ושמן לא שייך ליבון דסמיטה אלא דוקא במים ורואה לדבר מדלל גורוין זהו שמא יסחוט כמו גבי מים דלא מרנין באלו קשרים (שם דף ק"ג). והא סמיטה שבתא ופגע בלמית המים כו' היכי ליעדיד לנחות במיא אחי ליד סמיטה ומניא נמי בפרק חצית (שם דף קמ"ו) וסמכתא באלוונתא ולא יצאה צידו ומפרש בגמ' דלמי ליד סמיטה ובפ"ג דצ"ה (דף י"ח). וסמכתא אומר דלכ"ע אין מטבילין את הכלים ומפרש בגמרא גזירה משום סמיטה ואלו בפרק תולין (שם דף קל"ט): מן מסניין את היין בסודרין אלמלא לגבי יין לא גורוין משום סמיטה וברי"ה המניא (פ"ה דף ג') נמי קאמר ליפרוס סודרא עליה ולא קאמר אחי ליד סמיטה והיינו משום דלא שייך

או הלכה כר"ש. דמקלקל בחצורה חייב כיון דחיימי לומר הלכה כר' יהודה בדבר שאין מתכוין דלסור: בנהרדעא. מקומו של שמואל: וסימנין. שלא טענה להחליף שמעתא דבי רב לנהרדעא ונהרדעא לנהרדעא דבי רב שגריים לעשות כדברי רבן אורמיס שרבי המיר ונהרדעא העמיס כשמואל רבן אורמיס שמואל המיר: ורב שרי. בתמייה אלמלא דבר שאין מתכוין מותר סבירא ליה: מסוכריא דנויותא. סמימת נקב גיגית שמואלין השכר דרך הנקב וסומנין אותו ככלאי נגדים: אסור להדוקה. משום סמיטה: מודה ר"ש כו'.

אז הלכה כר"ש⁶ (איתמר) בבי רב אמרי רב שרי ושמאל אסור בנהרדעא אמרי רב אסור ושמאל שרי אמר רב נחמן בר יצחק וסימנין אלו מקילין לעצמן ואלו מקילין לעצמן ורב שרי⁷ והאמר רב שימי בר חזקיה משמיה דרב "האי מסוכריא דנויותא אסור להדוקה ביומא טובא בהווא אפילו ר"ש מודה דאביי ורבא דאמרי תרויהו מודה ר"ש⁸ בפסיק רישיה ולא ימות והא אמר רב חייה בר אשי אמר רב הלכה כרבי יהודה ורב חנן בר אמי אמר שמואל הלכה כרבי שמעון ורב חייה בר אבין מתני לה בלא גברי רב אמר הלכה כר' יהודה ושמואל אמר הלכה כרבי שמעון לעולם רב כרבי יהודה סבירא ליה להך לישנא דאמר דם מיפקד פקוד מקלקל הוא אצל הפתח להך לישנא דאמר דם חבורי מיתבר מקלקל בחבורה הוא מתיב רב חסדא דתינוקת שלא הגיע זמנה לראות ונשאת ב"ש אומרים נותנין לה ארבעה לילות וב"ה אומרים יעד שתחיה המכה הגיע זמנה לראות ונשאת בש"א נותנין לה לילה הראשון ובית הלל אומרים עד מוצאי שבת ארבעה לילות מאי

אז הלכה כר"ש. דמקלקל בחצורה חייב כיון דחיימי לומר הלכה כר' יהודה בדבר שאין מתכוין דלסור: בנהרדעא. מקומו של שמואל: וסימנין. שלא טענה להחליף שמעתא דבי רב לנהרדעא ונהרדעא לנהרדעא דבי רב שגריים לעשות כדברי רבן אורמיס שרבי המיר ונהרדעא העמיס כשמואל רבן אורמיס שמואל המיר: ורב שרי. בתמייה אלמלא דבר שאין מתכוין מותר סבירא ליה: מסוכריא דנויותא. סמימת נקב גיגית שמואלין השכר דרך הנקב וסומנין אותו ככלאי נגדים: אסור להדוקה. משום סמיטה: מודה ר"ש כו'.

אז הלכה כר"ש⁶ (איתמר) בבי רב אמרי רב שרי ושמאל אסור בנהרדעא אמרי רב אסור ושמאל שרי אמר רב נחמן בר יצחק וסימנין אלו מקילין לעצמן ואלו מקילין לעצמן ורב שרי⁷ והאמר רב שימי בר חזקיה משמיה דרב "האי מסוכריא דנויותא אסור להדוקה ביומא טובא בהווא אפילו ר"ש מודה דאביי ורבא דאמרי תרויהו מודה ר"ש⁸ בפסיק רישיה ולא ימות והא אמר רב חייה בר אשי אמר רב הלכה כרבי יהודה ורב חנן בר אמי אמר שמואל הלכה כרבי שמעון ורב חייה בר אבין מתני לה בלא גברי רב אמר הלכה כר' יהודה ושמואל אמר הלכה כרבי שמעון לעולם רב כרבי יהודה סבירא ליה להך לישנא דאמר דם מיפקד פקוד מקלקל הוא אצל הפתח להך לישנא דאמר דם חבורי מיתבר מקלקל בחבורה הוא מתיב רב חסדא דתינוקת שלא הגיע זמנה לראות ונשאת ב"ש אומרים נותנין לה ארבעה לילות וב"ה אומרים יעד שתחיה המכה הגיע זמנה לראות ונשאת בש"א נותנין לה לילה הראשון ובית הלל אומרים עד מוצאי שבת ארבעה לילות מאי

אז הלכה כר"ש. דמקלקל בחצורה חייב כיון דחיימי לומר הלכה כר' יהודה בדבר שאין מתכוין דלסור: בנהרדעא. מקומו של שמואל: וסימנין. שלא טענה להחליף שמעתא דבי רב לנהרדעא ונהרדעא לנהרדעא דבי רב שגריים לעשות כדברי רבן אורמיס שרבי המיר ונהרדעא העמיס כשמואל רבן אורמיס שמואל המיר: ורב שרי. בתמייה אלמלא דבר שאין מתכוין מותר סבירא ליה: מסוכריא דנויותא. סמימת נקב גיגית שמואלין השכר דרך הנקב וסומנין אותו ככלאי נגדים: אסור להדוקה. משום סמיטה: מודה ר"ש כו'.

אז הלכה כר"ש⁶ (איתמר) בבי רב אמרי רב שרי ושמאל אסור בנהרדעא אמרי רב אסור ושמאל שרי אמר רב נחמן בר יצחק וסימנין אלו מקילין לעצמן ואלו מקילין לעצמן ורב שרי⁷ והאמר רב שימי בר חזקיה משמיה דרב "האי מסוכריא דנויותא אסור להדוקה ביומא טובא בהווא אפילו ר"ש מודה דאביי ורבא דאמרי תרויהו מודה ר"ש⁸ בפסיק רישיה ולא ימות והא אמר רב חייה בר אשי אמר רב הלכה כרבי יהודה ורב חנן בר אמי אמר שמואל הלכה כרבי שמעון ורב חייה בר אבין מתני לה בלא גברי רב אמר הלכה כר' יהודה ושמואל אמר הלכה כרבי שמעון לעולם רב כרבי יהודה סבירא ליה להך לישנא דאמר דם מיפקד פקוד מקלקל הוא אצל הפתח להך לישנא דאמר דם חבורי מיתבר מקלקל בחבורה הוא מתיב רב חסדא דתינוקת שלא הגיע זמנה לראות ונשאת ב"ש אומרים נותנין לה ארבעה לילות וב"ה אומרים יעד שתחיה המכה הגיע זמנה לראות ונשאת בש"א נותנין לה לילה הראשון ובית הלל אומרים עד מוצאי שבת ארבעה לילות מאי

אז הלכה כר"ש⁶ (איתמר) בבי רב אמרי רב שרי ושמאל אסור בנהרדעא אמרי רב אסור ושמאל שרי אמר רב נחמן בר יצחק וסימנין אלו מקילין לעצמן ואלו מקילין לעצמן ורב שרי⁷ והאמר רב שימי בר חזקיה משמיה דרב "האי מסוכריא דנויותא אסור להדוקה ביומא טובא בהווא אפילו ר"ש מודה דאביי ורבא דאמרי תרויהו מודה ר"ש⁸ בפסיק רישיה ולא ימות והא אמר רב חייה בר אשי אמר רב הלכה כרבי יהודה ורב חנן בר אמי אמר שמואל הלכה כרבי שמעון ורב חייה בר אבין מתני לה בלא גברי רב אמר הלכה כר' יהודה ושמואל אמר הלכה כרבי שמעון לעולם רב כרבי יהודה סבירא ליה להך לישנא דאמר דם מיפקד פקוד מקלקל הוא אצל הפתח להך לישנא דאמר דם חבורי מיתבר מקלקל בחבורה הוא מתיב רב חסדא דתינוקת שלא הגיע זמנה לראות ונשאת ב"ש אומרים נותנין לה ארבעה לילות וב"ה אומרים יעד שתחיה המכה הגיע זמנה לראות ונשאת בש"א נותנין לה לילה הראשון ובית הלל אומרים עד מוצאי שבת ארבעה לילות מאי

תוספות ר"ד
האי מסוכרייתא דנויותא אסור להרוקה ביומא טובא ואפילו ר"ש מודה בהא דאביי ורבא דאמרי תרויהו מודה ר"ש בפסיק ריש' ולא ימות. פי' המורה סמימת נקב גיגית שמואלין ממנו השכר וסומנין אותו בכלאי נגדים אסור להדוקה משום סמיטה. ואינו נראה כלל שמה שמשימים נקב שמואלין ממנו מים או יין בלא נגדיו אין בו משום סמיטה שאינו מוכין לא ללבנם ולא לקבל ממנו משקה ולא יבדו אילו א"כ אמאי ליחסר. ור' נתן בעל הערוך פי' משום ר"ח ז"ל מטילת שמשימים על הגיגית לחתום פי' (ומפרקת) [ומהרקה] המטילת שם והו' פתרון יפה. דורא בארומ המטילת קפיד אס' תשרה. (ו) ומה שחזרת ממנו אסור משום מלכך שדומה לסוחט בגדים שרורים. וזה שאנו משימין בברזא של חביתות חמור' נתן בפירוש מפני שהולך לאיבוד:

א' ע' בערוך עין סנה' ה' דפירש שם דלסור משום סמיטה דנחלא לי עיניו אין מתכוין להטות כו' ומה שחזרת ממנו אסור משום מלכך שדומה לסוחט בגדים שרורים. וזה שאנו משימין בברזא של חביתות חמור' נתן בפירוש מפני שהולך לאיבוד:

א' ע' בערוך עין סנה' ה' דפירש שם דלסור משום סמיטה דנחלא לי עיניו אין מתכוין להטות כו' ומה שחזרת ממנו אסור משום מלכך שדומה לסוחט בגדים שרורים. וזה שאנו משימין בברזא של חביתות חמור' נתן בפירוש מפני שהולך לאיבוד:

א' ע' בערוך עין סנה' ה' דפירש שם דלסור משום סמיטה דנחלא לי עיניו אין מתכוין להטות כו' ומה שחזרת ממנו אסור משום מלכך שדומה לסוחט בגדים שרורים. וזה שאנו משימין בברזא של חביתות חמור' נתן בפירוש מפני שהולך לאיבוד:

א' ע' בערוך עין סנה' ה' דפירש שם דלסור משום סמיטה דנחלא לי עיניו אין מתכוין להטות כו' ומה שחזרת ממנו אסור משום מלכך שדומה לסוחט בגדים שרורים. וזה שאנו משימין בברזא של חביתות חמור' נתן בפירוש מפני שהולך לאיבוד:

א' ע' בערוך עין סנה' ה' דפירש שם דלסור משום סמיטה דנחלא לי עיניו אין מתכוין להטות כו' ומה שחזרת ממנו אסור משום מלכך שדומה לסוחט בגדים שרורים. וזה שאנו משימין בברזא של חביתות חמור' נתן בפירוש מפני שהולך לאיבוד:

א' ע' בערוך עין סנה' ה' דפירש שם דלסור משום סמיטה דנחלא לי עיניו אין מתכוין להטות כו' ומה שחזרת ממנו אסור משום מלכך שדומה לסוחט בגדים שרורים. וזה שאנו משימין בברזא של חביתות חמור' נתן בפירוש מפני שהולך לאיבוד:

א' ע' בערוך עין סנה' ה' דפירש שם דלסור משום סמיטה דנחלא לי עיניו אין מתכוין להטות כו' ומה שחזרת ממנו אסור משום מלכך שדומה לסוחט בגדים שרורים. וזה שאנו משימין בברזא של חביתות חמור' נתן בפירוש מפני שהולך לאיבוד:

א' ע' בערוך עין סנה' ה' דפירש שם דלסור משום סמיטה דנחלא לי עיניו אין מתכוין להטות כו' ומה שחזרת ממנו אסור משום מלכך שדומה לסוחט בגדים שרורים. וזה שאנו משימין בברזא של חביתות חמור' נתן בפירוש מפני שהולך לאיבוד:

א' ע' בערוך עין סנה' ה' דפירש שם דלסור משום סמיטה דנחלא לי עיניו אין מתכוין להטות כו' ומה שחזרת ממנו אסור משום מלכך שדומה לסוחט בגדים שרורים. וזה שאנו משימין בברזא של חביתות חמור' נתן בפירוש מפני שהולך לאיבוד:

א' ע' בערוך עין סנה' ה' דפירש שם דלסור משום סמיטה דנחלא לי עיניו אין מתכוין להטות כו' ומה שחזרת ממנו אסור משום מלכך שדומה לסוחט בגדים שרורים. וזה שאנו משימין בברזא של חביתות חמור' נתן בפירוש מפני שהולך לאיבוד:

א' ע' בערוך עין סנה' ה' דפירש שם דלסור משום סמיטה דנחלא לי עיניו אין מתכוין להטות כו' ומה שחזרת ממנו אסור משום מלכך שדומה לסוחט בגדים שרורים. וזה שאנו משימין בברזא של חביתות חמור' נתן בפירוש מפני שהולך לאיבוד:

א' ע' בערוך עין סנה' ה' דפירש שם דלסור משום סמיטה דנחלא לי עיניו אין מתכוין להטות כו' ומה שחזרת ממנו אסור משום מלכך שדומה לסוחט בגדים שרורים. וזה שאנו משימין בברזא של חביתות חמור' נתן בפירוש מפני שהולך לאיבוד: